

februar 2016

Atlantik 2016

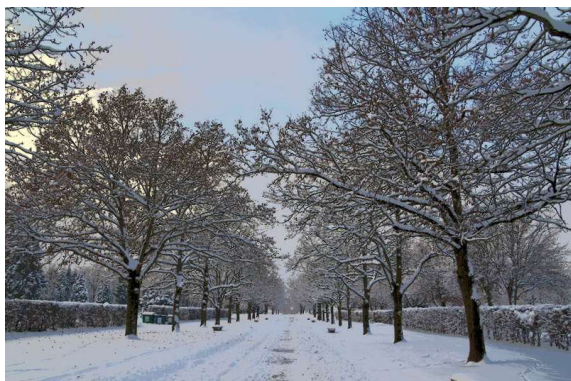
Južna Afrika

7. februar 2016, nedelja

Ljubljana - Istanbul

Jan si je le izbojeval, da naju lahko z Jakom pospremita na letališče. In tako se peljemo natlačeni v velikem avtu, Jure in Vesna spredaj ter vnuka in moja centna malenkost, ukleščen med njima, na zadnjem sedežu. In pripeljemo. S tem se pripetije še niso končale, Vesna je doma pozabila 4 TB filmov in Jure strumno še enkrat na vožnjo. Koliko je 4 TB v številu filmov, ve samo Vesna - za mene je to neštevno mnogo, limitni račun, ko gre n proti neskončno. Še Igor in Anita se pripeljeta in se poslovita, pa Ljerka in ... in samo naju še čakajo vrli Turki. "Last call for Mr. and Mrs. Kosi" in te neumnosti. Zamero hitro pozabijo, s celo paleto vin nama postrežejo (le kaj sem se zameril Adriji, da mi še vodo iz pipe računa?).

Kakorkoli, letališče v Konstantinopelu postreže z delujočimi vtičnicami za elektriko in nedelujočim internetom. Slednje pravzaprav ni bilo tako moteče, kot nedelujoči pivomat. Še posebej pri cenah, ki jih imajo. Malo pivo v steklenici stane 6 evrov, pizza in 70 cl točenega piva pa 9. Akcija! Ampak. Kavelj 22, kaj drugega. Pivomat ne dela, pizza brez piva je pa 15 evrov...

v Ljubljani sva imela možnost vsaj enkrat videti sneg v Ljubljani...

8. februar 2016, ponedeljek

Istanbul - Cape Town

Praznični dan začnem z vkrcavanjem na frčoplan največje letalske družbe na svetu po kriteriju različnih destinacij v različnih državah, Turkish Airlines. Ti so me tudi naučili, da je Slovenija edina država na svetu, ki ima kulturni praznik dela prost dan. Le zakaj mi morajo to povedati Turki? Carigrad zapustimo po urniku in nekaj malega celo dremam na skoraj popolnoma polnem letalu. Igor mi je včeraj zaupal, da stane moja karta iz Slovenije v Južno Afriko last minute (nakup nekaj ur pred poletom) vsega skupaj 278 evrov. Turki prodajajo vse sedeže in očitno so pri tem uspešni za razliko od našega nacionalnega ponosa, ki mi je hotel zaračunati skoraj toliko samo za predstavitev leta iz Frankfurta v Ljubljano iz enajste dopoldan na deveto dopoldan (slučajno sva malo prej prispela s Havajev in na letalu ob devetih zjutraj je bilo več kot polovica sedežev praznih). Ah, ja... ma, niti tisti en evro niso vredni, ne!

Po, za letalske razmere, zelo dobri košti in nekaj repetejih vina po urniku pristanemo v Kaapstadu. Nobenih težav ni bilo z najino vizo, so se pa pojavile težave pri rentičih. All booked out! Le najini prijatelji pri Europcaru, ki so naju hoteli ogoljufati v Avstraliji ga imajo. Odločil sem se, da pri njih nikoli več ne rentam. Iz principa. Da jih tako kaznujem za neprimerno obnašanje. Ampak. Ko šljivi princip, če bom moral zato hoditi peš. In s seboj trogati dva kufra s po 30 kg in še dva nahrbtnika z vsaj pol te teže. Sicer nama je pa prav, ker nisva uspela rezervirati avta iz Ljubljane. Ni bilo časa, sva ves čas delala - res sva cepca, delo krepa človeka in sedaj dodatno še finance.

Podobna zgodba se ponovi pri hotelih. Sold out! No, tukaj je tretji poskus na bukingkomu le obrodil sadove in okoli pol štirih se namestiva v prijetnem štirizvezdičnem lodgeju. Pod tuš in nato Vesna do prvega malla, jaz pa počivat...

Mala naju je pričakala spolirana, očiščena in namazana tam kjer je bilo potrebno s primerjem

9. februar 2016, torek

Cape Town - Port Owen

Spiva do devetih in potem se vlečeva kot megla, pozajtrkujeva ob desetih in ob pol dvanajstih sva na Namibijski ambasadi. Tokrat že tretjič. In bova še četrtič. Najmanj. Očitno naju ne marajo. Prvič ni bilo v redu, ker nisva bila oba, drugič, ker sva bila prezgodaj in danes, ker nisva imela rezerviranega rentiča in hotela v Namibiji. Kaj bo jutri, bomo še videli.

Potem skočiva še v inšpekcijo kako napredujejo dela na najinem dingiju. Ne napredujejo. Ok, saj se ne mudi. Nama pa zato Mark (eden redkih črnih šefov in lastnikov tovarn v Južni Afriki) vse lepo razloži in se zmenimo za vse podrobnosti. Naredi po naročilu in naših željah. Kako drugače, kot v trgovini. Custom designed dinghy! Lepo.

Kupiva anti fouling barvo. Pol ceneje je, kot enak proizvod v Evropi. Na gotovino dajo še popust. In potem bo dala extra rabat še država, ko nama bo vrnila davek ob izplutju. Še lepše.

Tudi tepihe pobereva pri proizvajalcu. Tiste, ki so bili narejeni po merah že decembra in jih nisva uspela dvigniti. Še dobro. Decembra je bil material zastonj, le delo naj bi nama računali. Februarja je tudi delo gratis. Torej, naredili so nama tepihe za barko po naročilu in zato nič niso računali. Le kje je tu keč? Kakorkoli, najlepše.

Frank ima svoj time sharing apartment zaseden. Fino! Sedaj nama ni treba v njegovo razkošno stanovanje za 55 evrov, ampak se lahko vseliva v (vsega) dvosobni apartma za 33 evrov. In greva v bližnjo oštarijo (kjer je damam prepovedano preklinjati) na "ladies' cut rump steak" (samo borih 500g za 7 evrov). Vesna naroči neko jed s peri-peri omako (z obilico čebule) in zato si naknadno omisli še ribo (da poplakne okus). Poplakneva ga tudi z množico piv (danes je tukaj najbolj vroč dan letos, 34 stopinj so namerili) in za vse skupaj plačava 22 evrov. Z napitnino vred. I teško nama!

piščančja jetra v pikantni peri peri omaki; pozabila pa sem reči, da brez čebule.... no, danes vedo že kelnerce in kuharji, da ne jem kuhane in pečene čebule, ampak samo

surovo jetrca so bila drugače odlična!

kelp tukaj dobro uspeva, morje pa zelo penasto

Tone ne bi bil on, če ne bi planil na samo pol kilski zrezek....sanjal je o njih v LJubljeni

mati narava na koncu takole poskrbi za školjke

10. februar 2016, sreda

Cape Town - Port Owen

Namibijska ambasada, četrto poglavje. Ob treh ponoči končno uspeh najti rentič na sumljivi spletni strani (stran je sicer čisto v redu, le za razliko od ostalih imajo na voljo vse živo). Pa nekaj rezerviram in mi povedo, da bo rezervacija potrjena takoj, ko bo to možno. Aha... sedaj razumem. Niso on-line.

Jasno, da dobim zjutraj mail v smislu: sorči, vse je razprodano. Ampak, midva to potrebujeva, da dobiva vize. Mudi se, takole se lahko pinkponkamo še nekaj dni. Pa naju iz zagate reši Frank. Napiše nama, da nama posodi svoj avto in da se bova z njegovim avtom lepo fijkala po Namibiji in da naj končno že nehajo težiti. Priloži še vse potrebne dokumente, pošttempljane in okrancjlane in midva odromava na nama tako ljubo mesto v petindvajsetem nadstropju Samsungove stolpnice sredi Cape Towna. K tako prijetni uslužbenki, da sva tam kar vsak možni dan. Verjetno samo zaradi nje.

Ampak. Sedaj se bodo tile randiji verjetno končali. Papirji so končno v redu. Kdo bi to razumel? Vzelo nama je spet cel dan časa in popoldan le še sedim za računalnikom in delam. In Vesna išče rentiča. In nekaj najde in ne zna rezervirat in se pogaja s call centrom in nič ne pogodi. Ni drugega, spet iščem na oni spletni strani, ki veliko obeta, tokrat za naslednji dan. Mislim, da bo spet "sorči", ampak dajmo se presenetiti...

Samo še na en mens' cut t-bone in ladies' cut spare ribs, flaško pinotaga in počivat.

v naši okolici je ogromno flamingov...žal so bili tokrat predaleč za kakšno boljšo fotko

to pa je umetniški stil letenja: noge kljun skoraj poravnano

11. februar 2016, četrtek

Port Owen - Cape Columbine - Port Owen

Dolgo spiva, potem delava. Ob dveh sva na barki, da razpakirava kufre iz Ljubljane. In ugotoviva, da so novi predali za hladilnik razbiti. Ah, ja... Potem se ustaviva pri Franku, da mu dava vino, ki ga cela Južna Afrika pri vsej njihovi kakovosti ne zmore proizvesti. Slovenija pa (občasno) z lahkoto. Ice vine. Tukaj namreč ni nikoli pod ničlo. Pa nama Frank hitro pove, da imajo oni ekvivalent ledenemu vinu. Ekvivalent po ceni. To je fungus vine, ko grozdne jagode pustijo na trti, da jih obdela plemenita plesen in jih šele potem prešajo. Tudi fungus vine se, podobno kot ice vine, pakira po dva decilitra. Litra si nihče ne more privoščiti...

Ob petih pa na turizem. Paternoster, prijetna ribiška vasica, kjer je glavna zadeva ulov jastogov. Tako sva prebrala. Hja, ime je sicer še vedno Paternoster, o ribičih pa ne duha, ne sluha. Zato je pa naselje novokomponovana turistična meka s hišami v grškem (egejskem) slogu. Lepo, a plastično.

Ampak, midva sva vendar prišla pogledat edini delujoči svetilnik s posadko v Južni Afriki, svetilnik na Cape Columbine. Svetilnik sam po sebi ni kaj posebnega, je pa zato okolica (regionalni park) zelo lepa. In (spet) sva presenečena, kako znajo južnoafričani narediti piknik-kamping področje zanimivo. Povsod so postavljeni roštilji z mizami in klopki ter koši za smeti. In voda in sanitarije in elektrika. To je itak klasika. Parkiraš svoj avtodom ali pa si postaviš šotor na mivki ali pod baldahinom ali pa enostavno en tak šotor rentáš in že si sredi narave, kjer lahko občuduješ tjalne in kelp v mrzlem morju. Super!

Še bolj super je večerja v Paternostu. Vesna zmaže porcijo jastoga. Beri: dva komada (ali bolj natančno štiri polovice), spečena na grilu. Jaz se zadovoljim s konkretnim rump steakom. In za sladico oba skupaj pojeva še ... eno porcijo jastoga. In spijska flaško vina. Sva se stegnila, ni kaj, 39 evrov (z napitnino) se pa že spodobi, ko imava pa vendar 35. obletnico poroke. Štirje raki in nekaj stotink krave je žrtvovalo dušo za najino nečimrnost.

nekoč je bila stara ribiška vasica...danes moderno turistično naselje Paternoster

glede na to, da je še vedno glavna sezona, se ni ravno trlo ljudi: sicer pa tudi dedek ni uspel prepričati vnukov, da bi zaplavali...le do gležnja je bilo še morje sprejemljivo

ob oseki so čolni trdno zasidrani :)

zaliv v Paternosterju

svetilnik v Paternosterju katerega menda še vedno ročno upravljajo

v tukajšnjem okolišu je veliko kamperjev; če nimaš sam svojega šotora, si ga pa takole najameš

šotor, avto in pripada ti tudi roštilj

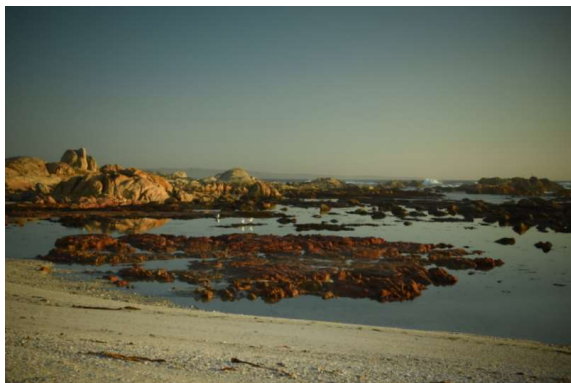
tudi kar nekaj divjadi se sprehaja naokoli...pa smo se gledali in fotkali :)

ptičev kolikor hočeš...

večerni počitek

večerno mirno morje

mali južnoafriški jastogi in obvezen krepak kos mesa , pa za sladico še ena porcija jastoga za oba... se spodobi za obletnico :) ...cena pa itak ni primerljiva s SLO

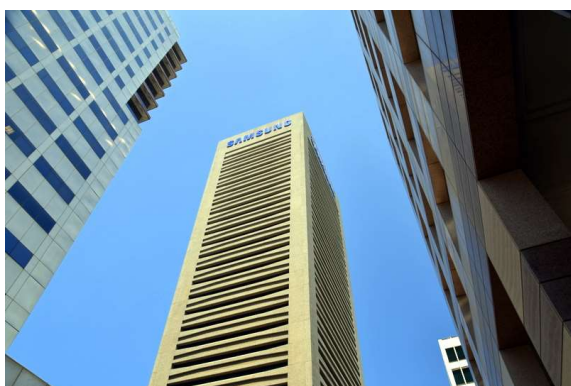
12. februar 2016, petek

Port Owen - Cape Town - Port Owen

Vsak svoje stvari imava za urediti. Vesna se odpelje v Cape Town po vize. Petič. Jaz med tem delam in celo na barko uspem priti, kjer pospravim zadeve v sef in pogledam nekaj osnovnih tehničnih stvari, če so v redu. In čakam Merion. Punca pride, pove, da je na kratko s časom in se zmeniva za jutri. Dalmacija, moja ljuba! Še do Franka in na pivo in spet za mašincino.

Vesnin dan je bil bolj pester. Namibijska ambasada je vedno polna presenečenj. Pričaka jo Indijka in pove, da so vize za enkratni vstop pripravljene. Hmm... ampak mi rabimo vize za večkratni vstop. Ja, to je pa problem. In izgine in se vrne z veselo novico, da se je zmenila za izjemo. Dvakratni vstop. Poslušaj punca, dvakratni vstop ni večkratni vstop, mar ne? Res je, to ni isto, se takoj strinja. No, mi potrebujemo večkratni vstop. Saj, izjemoma smo vam odobrili dvakratni vstop. In še to celo za dva meseca, kar je sploh presedans. Ostav! In spet posvetovanja. In čakanje. No, potem živci popustijo in Vesna teti lepo razloži, da imajo samo še dve možnosti, med katerimi se morajo zelo hitro odločiti: (a) dajo vizo, kot jo zahtevava ali (b) bova svoj čas in denar zapravljala v drugih državah. Kot je bilo hitro povedano z njene strani, je bilo hitro ukrepano s strani uradnice. Imava vizi za večkratni vstop za tri mesece, vse počekane in na koncu z rdeče podčrtanim pripisom: "Double entry should read as multiple entry". Ah, ja...

Za večerjo v yacht clubu sva prepozna. Škoda. Kupiva si hrano za jutrišnji zajtrk. Le zakaj? Deset zajtrkov lahko dobiva v marinski restavraciji za ta denar. Zgrešila sva torej kardinalno napako. Ampak, ne bova je ponovila in si kuhala večerjo, spet sva gosta naše dobre stare birtije. Danes je na sporedu meso. In Chenin Blanc 2015 iz Darlinga.

največkrat obiskana stolpnica v Cape townu: samsung v kateri kraljuje namibijska ambasada

13. februar 2016, sobota

Port Owen

Sobota je in tukaj je to normalni delovni dan. Tudi za naju. Vesna je fiksirana za mašincino, jaz se šele opoldne le odpeljem v Laaipek v lokalno čendlerijo. Po cev za vodo. Nimajo je, vsaj ne take, kot bi jo želel. Kaj pa plin? Mi lahko napolnite plinsko steklenico? Lahko. In potem se menjavajo črni kot po tekočem traku. In nič ne uredijo. Vsak pa malo več ve kot njegov predhodnik. Vsak je malo večji šef. Prvi ni znal niti angleško, kaj je plin pa itak ni vedel. On je bil nosač jeklenk. Pa prihajajo en za drugim in se čudijo moji bomboli iz pacifiškega Božičnega otoka. Vsaj pet se jih zvrsti in rezultat je povsod enak, ou-buana-dis-is-not-aur-fortin-kejdi-bottl-dont-nou-uat-tu-du. Jasno, da ni vaša flaša. Kaj moraš narediti, ti povem pa

sam: napolni jo. Uf! No, končno se pojavi bel sogovornik. Upanje se je vrnilo. Pa ne za dolgo. Manjka certifikat. On je ne sme polniti, če nimam certifikata. Lahko mi pa proda novo. Brez certifikata. In koliko to stane? Slabih 40 evrov za dva ventila (da jo bom sploh lahko uporabil), flašo in 14 kg plina. "Sold!", preden si premisli. Tako, problem s plinom sva za nekaj mesecev prestavila. Dokler sva v Afriki, ga itak ne rabiva - bilo bi bogokletno ne hoditi v njihove oštarije in si kuhati sam!

Še z Marion se moram nekaj zmeniti in bo dan zapolnjen. Pride in pogleda, kaj je za narediti. Ponudi ceno in hitro doda, da ona že ve kakšne so cene na Hrvaškem. Ampak, Marion, jaz sem iz Slovenije, pri nas je vse bistveno ceneje in to, kar hočeš ti, je oderuško. A tako? No, pa ponudi, da naredi vse skupaj za samo pol cene (za 80 evrov). Bila je tudi v Sloveniji, v Ajdovščini je kupila slovensko letalo. Deset dni ga je testirala vsak dan, preden se je odločila. In si spotoma ogledala Postojnsko jamo, Predjamski grad, Bled in Ljubljano. Marion je direktorica North Sails v Cape Townu. Na koncu ji dvignem ceno na njeno prvotno, a zahtevam prvovrstno storitev. Zmenjeno (jasno, kaj naj reče, da je to preveč?). Mislim, da sem ravnal pravilno, Marion mi vliva zaupanje. Marion je črna.

Je pa posadka v oštariji zato bela. In smo že kar na "ti", bolj rednih gostov, kot sva midva, nimajo. Eno pивce za potešitev žeje in potem še eno in še eno. Pride tudi Vesna in poleg pijačke se na mizi kmalu znajde še nabodalo zanjo in (ve se) T-bone zame. Še dve flaški rujnega imava pa v hladilniku - za večerni klepet na verandi.

današnja kočerja: 300gr espetada, v ozadju skromni T-bone 700 gr

najina veranda-žal ni bilo nič od večernega klepeta: kar delo za compom in vino je ostalo v hladilniku :(

14. februar 2016, nedelja

Port Owen - Saldanha - Port Owen

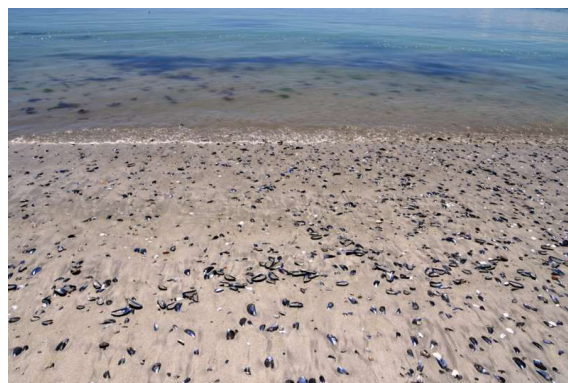
Razstavim vetrnico, da bi zamenjal krtačke, pa vidim, da bo potrebno še malo pobrusiti rotor. Naloga za Franka, ki mu končno le uspe pripraviti račun, poln popustov (kar tako, brez, da bi jaz sploh kaj omenil). Redko se kaj takega zgodi v marinskem okolju, redko.

Potem greva na izlet. Več kot dva tedna skupaj sva že na tem koncu, pa še nisva bila v Saldanhi. Najprej zavijeva v St. Helena Bay in si ogledava mesto, kjer se je izkrcal Vasco Da Gamma. Ogledava si še Shelly Point, svetilnik sredi mondenega naselja, polnega prestižnih vil, kjer pa - straši. Poleg varnostnice na vhodu, ki naju je temeljito popisala, nisva srečala skoraj nikogar.

Popolno nasprotje ponudi Club Mykonos v Saldanha Bayu. Polno parkirišče, nabito polne oštarije, ljudje skačejo po neskončni mivkasti plaži, se ukvarjajo z vodnimi in obvodnimi športi ter se celo kopajo v morju (hmmm... naju zebe na kopnem in se za kosilo usedeva na sonce - da bi šla v vodo, niti ne pomisli). Valentinovo je in oštarija nad plažo ima muskontarja. Fant je sicer sinonim za fušarja, ima pa izbor komadov, ki sodijo v sam vrh mojih "top 20 ever" in če ne poslušam (ampak si raje zamislim, kaj bi moral slišati), je prav fletno. Še sprehod naokoli in preveriva tudi marino. Prijetno. Le hrana v marinskih oštarijah je (kako bi napisal, da ne bi bilo preveč kritično) - hja - bolj kavbojska. Treba je vedeti, da se nahajamo v resortu z imenom Club Mykonos in je vse zgrajeno v novo komponovanem egejskem slogu. Celo predpisan font in barva črk na vseh tablah. No, v Taverni Bouzuki imajo eno jed grško. A le ob četrkih. In to vsak teden drugačno. Lahko pa poskusim pravo italijansko pizzo, spečeno v "wood oven". Jo poskusim, skupaj s pinto Guinnessa. Pa - no ja - kaj, ko bi raje ostali v Port Oweni in njegovih cray fishih in rump steakih in žlahtni kapljici. Naj vsak dela tisto, kar zna!

St. Helena Bay

koliko školjk, ki jih je morje naplavilo... škoda, da so skoraj že vse odprte ..

borna zelenje, cvetje na mivkasti podlagi

zelo veliko je tovrstnih skal na plaži in tudi na hribočkah jih je videti

...edino živo bitje v St. Heleni

ogromno hiš, a žive duše nikjer....

novodobni svetilnik v Shelly Point

tako orjaškega lignja pa še nisem videla: za primerjavo so zraven školjke dolge cca 8-10cm; morje ga je naplavilo ob oseki...ni kaj, če bi ga ujeli, bi bilo veliko ljudi sitih

plaval in skakali po morju z navdušenjem: mladi in tudi starejši... no ja ... mene ne spraviš notri v ta mraz

tudi v Club Mykonos so bili 99,99% samo belci

marina v Club Mykonos je majhna, ampak ima vse tisto kar imajo tudi velike

Club Mykonos le po imenu, na tabli piše, da je tu delček Grčije...no, ja, tisti, ki je to pisal, dvomim, da je bil tam ...

15. februar 2016, ponedeljek

Port Owen - Cape Town - Port Owen

To cesto poznam že na pamet. Če me kdor koli zbudi sredi noči in vpraša, kaj sledi levemu ovinku za drugim razcepom po Velddrifu, izstrelim kot iz topa. Beseda teče seveda o cesti med Port Owenom in Cape Townom. In vice versa. Velikokrat.

Danes romava oddati rentiča Europcaru in prevzeti rentiča od Firsta. Namesto Hundayevega i10 bova vzela Nissanovega Qasqaya. Splača se, malo ceneje bo. Ampak. Teta mi pove, da me avto čaka in da naj samo še plačam slabih sedemindvajset jurjev in se lahko odpeljem. Cena vključuje otroški sedež. A??? Ja, sedemindvajset tisoč randov (1.500 ojrčkov). Čakaj malo teta, tale avto je že plačan in cena je devetsto evrov, skupaj z vsemi možnimi in nemožnimi zavarovanji in permiti za tujino in kaj vem čem še, a brez otroškega sedeža. Skratka vse skupaj je že plačano in imam zero deductible. Ok? O, vi bi radi zero deductible, to je pa še šest jurčkov zraven. Ne, čakaj malo, vse to je že plačano. Nič ne bom ekstra naročeval. Ou-nou-sir-noting-is-pejd. Ju-si-hir? In pod nos mi pomoli en njen papir (ki ga brez očal itak ne morem prebrati). Čakaj no, dečva, res si mlada, res si fletna, ampak toliko pa spet ne. Pa ji pod nos še jaz pomolim svoj super-truper telefon z e-voucherjem. In gleda in blefira, da se čudi in ko ji odbijem še dva medklica, končno stopi po novo kuverto z novimi ključi. Sorči, tale avto je za vašo ženo. Ta ni plačan. Vaš je pa tukaj in ta je plačan v celoti. Torej, plačate le še en avto za vašo ženo. Saj ni res, pa je! Najprej je bilo zapleteno (ker sem mislil, da bo problem z avtom, da ga nimajo), potem je bilo smešno, sedaj je pa že tečno. Poslušaj punca, ona je dodatni voznik, ki je itak v ceni in nobenega avtomobila ne potrebuje. Razumeš? Pravi, da razume. In mislim, da razume vse skupaj že od samega začetka, le jaz nisem razumel. APP. Pravi balkanski APP! Ako prođe, prođe...

Kakorkoli, z razgledom kot ga imajo le kamiondžije se odpeljeva v dva tedna starem nazovi terencu z vsega 475 prevoženimi kilometri. Pa je že poškodovan. Celo levo stran ima podrajsano. Afrika...

Pozno popoldan sledi delo in pakiranje. In večerja v preizkušeni birtiji. Vstopiva, zavrneva jedilni list (kot bi to naredila Pri Čadu pod Rožnikom), naročiva en ladies' cut (500g) in en childrens' cut (300g) medium rare rump steak with backed potato and salad ter flaško pinotaga. Meso se spet topi v ustih, vince cedi po grlu, le denarnica ostane relativno nepoškodovana - petnajst ojrčkov je ceha za vse skupaj.

Namibija, Bocvana in Zimbabwe

teh ptičev je dosti videti v naši okolici

Atlantik 2016

Južna Afrika - Namibija

16. februar 2016, torek

Port Owen - Noordoewer

Ob sedmih zjutraj naju zbudi telefon. Tokrat se je pametnjakovič inkarniral v budilko. V neskončni naglici se urediva, pojeva in posloviva ter odpeljeva že četrť čez deveto. Al' sva hitra! Cilj je Namibija. Nova inkarnacija najinega telefona nama razlaga kam in kako. Po najkrajši in najhitrejši poti, se glasi najino navodilo. In gremo. In se voziva po stranskih cestah (tam nekje sto kilometrov). In prispeva do magistralke - N7, Cape to Namibia Route. In ... ne zavijeva nanjo. Asfaltirajo priključek in cesta je zaprta. Ok, ni panike, plan B. Zapeljeva se po lokalni cesti. Saj bo še bolje, lepa je in ravna in brez prometa. Deset kilometrov. Potem je makadam. Naslednjih deset kilometrov. Potem je ozek makadam (še enkrat tako razdaljo) in na koncu (no, na sredi) le kolovoz (telefon takoj izstreli: 19 km), pa spet širši makadam in potem ... potem sva nazaj na N7. Sva vsaj svojega novega kao terenca preverila. Hja, s svojo Mazdo bi se bolje vozil po tej cesti. Če ne drugega, ni tako hrupna. Nekaj časa spet poje tempomat (ki se mirne duše izklopi, če hočem v šesti peljati 120 km/h v klanec - kar je preveč je pač preveč. Potem je nekaj časa (pravzaprav, precej časa!) road work ahead in "delne zapore s čakanjem do deset minut". Tako domače. Karavanke. Zadnjih sto kilometrov je spet mir, sama sva na cesti in počasi se začneva spuščati v dolino reke Oranje. Midva dol, temperatura gor. Malo pred mejo, na sami reki, jo namerim 39 stopinj. Tudi pokrajina se je iz polpuščave z namakalnimi polji spremenila v čisto puščavo z zelenjem le tik ob reki. Pa še to ne povsod.

Meja. Samo naj mi še kdo omeni, da imamo žico na meji. Ali da traja clear-in z barko dolgo. Tukaj avto parkiraš in potem s papirji in dokumenti skačeš od urada do urada, kjer so sicer vsi zelo prijazni in se skupaj s tabo potijo, ko izpolnjujejo za slab fascikel dokumentov, ura pa teče in teče in nič ne reče. In to na obeh straneh meje dveh prijateljskih držav v skupni ekonomski in monetarni uniji. Slabo uro traja zabava, pa smo v tem času na meji samo trije, dva kamiona in midva. No, trije kamioni, jaz se počutim v teh garah kot kamiondžija. Sploh si ne morem predstavljat, kako bi izgledalo, če bi bil promet normalen.

Ob petih popoldan končno svobodno zadihava namibijski zrak in četrť ure kasneje sva že pakirana v Felix Unite Provenance Campu, posh eco zadevi s hišicami v Zulu slogu (s klimo). Imava hišico s pogledom na - reko. Oranje. In vinograde na oni strani reke. Še nekaj minut mine in Vesna je v bazenu. In še pol urice in jaz sem na pivcu. Oba sva na pivcu. In potem sva oba tudi na večerji (ve se, kaj naročiva in ve se, koliko to stane). Malo še planirava kam in kako jutri, verjetno na drugi največji kanjon na svetu, Fish River Canyon (po velikosti je takoj za Velikim kanjonom v Arizoni). S Švicarjem iz Luzerna kar dolgo klepetava, gospod je bil že večkrat v Namibiji in ima kaj za povedat.

na reki v ozadju skriti pelikani (JAR)

neskončni vinogradi (JAR) na poti do Namibije

ker je bila cesta zaprta, sva šla po obvozu, ki pa je iz asfalta prešel v makedam in pot se nama je podaljšala za pol ure

...dela na cesti nama letos res nikjer ne uidejo...tokrat jih je bilo spet xxxkrat

...in končno Namibijska meja

tudi tukaj ogromno vinogradov; delavci čakajo na prevoz v palmovih sencah

pogled na dolino Oranje

najino prenočišče: hiška s pogledom na reko Oranje in vinograde

Namibija ima veliko vinogradov; kakor sva zvedela proizvodnje vina nimajo

...no tudi oštarija je imela lep pogled...

pred večerjo pa še zaplavi po nekaj mesecih: moje kosti so bile kar potrebne tega :)

tem mini hiškam bi rekla, da so namenjene sezonskim delavcem v vinogradih

Atlantik 2016

Namibija

17. februar 2016, sreda

Noordoewer - Luderitz

Vesnin rojstni dan. Vstaneva na ukaz telefona, pozajtrkujeva, kupiva internet in se usedeva v najin izredno nevarni avto. Vsaj po testih sodeč. Ne tuli namreč na vse kriplje, če človek ni pripasan. In to je za enkaparje sila nevarno! No, za kakšne stvari niti niso tako slabi tile suvi. Spet sva hitra, ob devetih (no, malo čez) sva (končno) v avtu in na poti. Danes imava v planu dobrih 300 km makadama skozi puščavo in kanjone. In še enkrat toliko po asfaltu.

Pokrajina je odštekana. Menjava se popolna golota, kamnita puščava, peščene sipine, polpuščava in pravilčno zelena dolina. Slednje je posledica umetnega namakanja, vse ostalo je posledica narave. Če nič drugega, to je bilo vredno videti. Sicer je pa to Outback, točno tak, kot v Avstraliji. Le muh ni. Drugi največji kanjon na svetu je le - drugi največji kanjon na svetu. Niti blede senca Velikega kanjona ni, a vseeno, pogled nanj je lep. Zanimivo, besedo kanyon na več mestih napišejo s španskim n, onim s tilde. Tudi namesto besede cottage, uporabljajo raje cabana. Le zakaj ne hute? To naj bi bilo vendar nemško področje.

Prvič sva se tudi srečala z afriškimi neasfaltiranimi cestami. Najin cestni terenec se je dobro obnesel. Resnici na ljubo, limuzina bi se verjetno še bolje. Gravel road in sand road, kot je poimenovan makadam na tem koncu sveta, je tako dober, kot je asfalt le redko kje v Deželici. Razlika je le v prahu, ki se dviga za ponorelim strojem. Če ne bi bilo stalnih rolercoaster-like dvigov in spustov preko sipin in skozi suha rečna korita in za njimi možnih (nevidnih) ovinkov bi lahko vključil avtopilot na 120 km/h in prepustil razmišljanje o vožnji kar mašinci sami. Tako je bilo pa le potrebno od časa do časa malo zabremzati, ker ovinka na pesku ravno ni za polagati pri preveliki hitrosti. Potovalna hitrost na teh 300 km brezpotij v kosu je bila (skupaj z vsemi nešteti postanki za foto sešne) slabih 90 km/h (tako mi je razložil moj avtoček), kar se mi zdi za makadam še kar dober rezultat.

Čez dan sva imela zopet 39 stopinj (zrak je tako suh, da je ta temperatura skoraj prijetna), proti Luderitzu na atlantski obali se je pa temperatura le spustila v sredino dvajsetice. In naletela sva na peščene zamete. Popolnoma enako izgledajo, kot snežni zameti, le temperatura je drugačna. Nekaj težav z booking.com - ponujajo nekaj, realnost je drugačna in potem po

kenslanju rezervacij in nadaljevanju iskanja prenočišča po najini klasični metodi najdeva čisto spodobno namestitev za 25 evrov, skoraj nov apartmajček v lodgu pol kilometra od strogega centra vasice (in pomembne luke) Luderitz.

Večerja nocoj je slavnostna in v Luderitzu se ve, kaj se je v takih primerih. Nekaj (ne ravno najbolj strogo) vegetarijanskega. Lobsterje, točneje crayfishe. Količine so omejene z želodci in ne ceno. Osem jih zmaževa, pa še župco in solatko za povrhu (vse eko vegetarijansko). In Vesna še ostrige. In dve flaški (organic) širaza. Tudi točeno pivo sva popila, tako pravo točeno pivo (včeraj sva naročila draft beer in dobila steklenico, na kateri je pisalo Draft Beer, hmmm...). V dveh oštarijah sva vedrila, obe precej upmarket. In za vse skupaj sva plačala 50 evrov. Z napitnino vred. Ni kaj, danes sva se prehranjevala izredno zdravo, nič braai mesa. Še imeni oštarij sta bili organski, prva se je imenovala Barrel in druga Waterfront. V prvi nudijo tudi pizze. Spečejo jih v električni pečici (eko!) in potem podržijo nad gorečimi poleni (ker nihče ne bi jedel pizze brez okusa po dimu, povedo). Važno, da je eko organsko...

Fish river kanjon, naj bi bil drugi največji na svetu ... hm...

reka je bolj malo polna

seveda se lahko tudi sprehodiš po kanjonu: spust je kar strm

ni mi pa jasno v čem je fora teh ključavnic na ograji?

neka vrsta aloje/kaktusa

orix pozira v senci

ni kaj, tudi vlak pelje po tej deželi

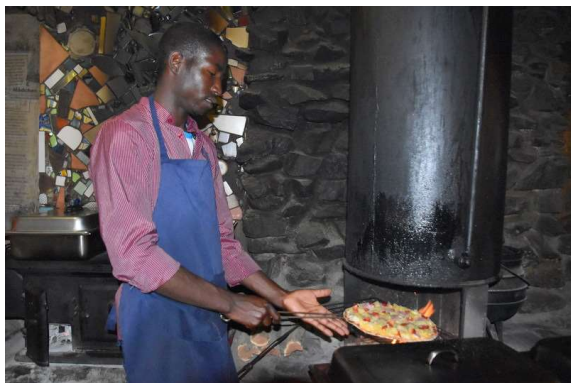
svetla peščena gora na poti do Luderitza

kakšnih 20 km pred Luderitzom tukaj menda vedno piha in odnaša pesek

Luderitz: mesto z nemško arhitekturo...prijetno mesto, ima dušo

pizzo najprej speče v električni pečici, potem pa podimi :)

moja rojstnodnevna večerja: rižu sem se odpovedala :)

18. februar 2016, četrtek

Luderitz - Sesriem

Ghost town, glavna atrakcija Luderitza naju pričaka v vetru in metežu. Peščenem. Železnica je zametena, cesto sproti plužijo. Pol ex-mesta je (delno) zasutega s peskom, druga polovica je restavrirana v muzej, kjer se vrata v stavbe zapira, pred vrati pa kida. Zanimivo, a vseeno ne toliko, da bi se samo zato splačalo potovati na drug konec sveta.

Se pa zato splača zaradi (uradno) manjše atrakcije. Manjša atrakcija je verjetno zato, ker ne pobirajo vstopnine. To je puščava Namib. Ta je res fenomenalna. Daleč najlepša, kar sem jih videl v svojem življenju. Barve! In širjava! Barve se menjajo na vsakih nekaj kilometrov, od rumene, preko zelene do rdeče. In modre na nebu. Cesta vodi več ali manj naravnost in z odprtimi očmi (dostikrat tudi z odprtimi usti) občudujem okolico levo in desno. In sama sva sredi te neskončnosti, sama. V celem dnevu nama je nasproti pripeljalo morda pet vozil in v isti smeri smo skupaj (to pomeni na pol ure) peljali: midva in en beli Hyundai i10 (toliko o nujnosti 4x4 sredi puščave). Še nekaj živali srečava ob cesti, gemsboke, springboke in zebre (ne poznam slovenskih imen, na žalost - bom moral ob priliki malo strica gugla pobarat) in veselje je popolno.

350 kilometrov makadama z več ali manj precej močnim bočnim vetrom ni prijetno za vožnjo. Še posebej ne z avtom, kot ga imava, ki ga kot za šalo nosi levo-desno in danes le občasno lahko vozim okoli 120 km/h. No, morda tudi zato, ker so gume narobe napumpane. Na cilju sredi puščave je ena prazna in tam je (kot v pravljici) tudi tyre repair service. In mi zamenjajo gume in do jutri originalno tudi popravijo. Pa preverijo še pritisk. A-ja-ja-ja... Vse po vrsti so imele 3,5 atmosfere pritiska. Ah ja, nov avto, jasno. In nihče pri Firstu se ni spomnil to urediti. Jaz pa tudi ne. Tudi pomislil nisem, da rent-a-car ni v redu servisiran. Saj je vendar že podrajsan! Res je bil avto precej trd in še bolj res je, da je rjul, da ni bilo za zdržat. Ampak. Odkud dete zna koliko je to dve toni. Sem bil pač prepričan, da so suvi tako zanič. Bo imel avto jutri popravca (ker do sedaj ima čisti šus!), mogoče se izmaže samo z opominom.

Nastaniva se v šotoru. Jasno, saj sva sredi puščave in sredi puščave vsak normalen avanturist spi skupaj s kačami. V šotoru, kako drugače. Torej, tudi midva. Le da ima najin šotor pred vhodom zidano kuhinjo in fiksno postavljen braai, vmes pa mizo pod lučjo in na njej trenutno dva računalnika in buteljko širaza. V notranjosti pa dve komotni postelji in lično urejeno kopalnico. V osrčju puščave. Tako se dela šotore za prave avanturiste, tako!

Opozorilo: opis v nadaljevanju ni primerno branje za vegetarijance!

Sledi večerja, nimajo a la carte, se bova pač zadovoljila z bifejem. Lačna sva. In še dobro, da nisva pametovala! To je bil najboljši bife v mojem življenju po Jahorini 1985 in Keniji 1998. Izbira raznih jedi je bila bogata, pa mi je pravzaprav čisto vseeno, če sem imel možnost izbirati med 10 juhami in 30 solatami. Pomembno je, da so imeli postavljenih 5 ogromnih braaijev in za vsakim je stal postaven kuhar ali postavna kuharica. Sproti so spekli meso, ribe ali stirfry. Meso! Sedem vrst divjačine in pet vrst lokalnega mesa. Jaz sem preveril vse, od vsake vrste en zrezek. Nekatere tudi večkrat. Za vsak slučaj. Kdo ve, mogoče bo pa jutri v tej puščavi povodenj in ne bom imel več kaj jesti. Previdnost je mati modrosti. Torej, če se bom še vsega spomnil, divjačina: oystich, gemsbok, sprigbok, zebra, kudu, impala in (zaradi pomembnosti po slovensko) puščavski pujsek. Na drugi strani braaia pa vse vrste domačih živali (pujs, kura, krava in ovca v zrezkih ter še goveje klobase za povrhu). Vse skupaj v neomejenih količinah. Bravo Namibiji!

sidrišče pred luko v Luderitzu

mesto duhov: Kolmannskuppe - nekoč so kopali tukaj diamante, sedaj pa živijo od turizma (a ne isti prebivalci)

županova hiša, muzej ipd.. zapuščenega mesta

žične ograje še marsikje

tega pa že dolgo nismo videli na cesti....

kontrasti barv zemlje, rastlinja...

nenavadno veliko trave je bilo na tem koncu kar je popestrilo izgled okolice

zebre že vedno kje morajo teči čez cesto: tam kjer je znak!

makedam cesta, pred nami en avto v svojem oblaku prahu

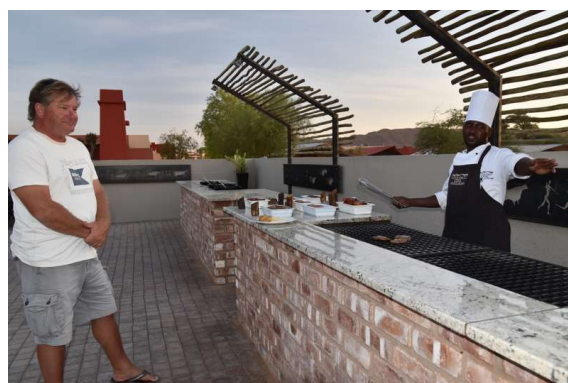

neverjetne so te kmetije sredi puščave

najin šotor s kopalnico, kuhinjo, verando puščave...:)

....sredi

kuhar našteva Tonetu kakšne vrste mesa mu lahko speče: Tonetu se kar učke svetijo in na koncu reče: kar vse po vrsti :)

19. februar 2016, petek

Sesriem - Walvis Bay

Sanje so se mi uresničile. Živim v pravljici. Pristala sva na Ganimedu, največji Jupiterovi luni, in se sprehodila skozi pusto oranžno peščeno pokrajino. Dihava točno tak zrak, kot doma. Tudi Sonce je neobičajno močno in veliko za ta konec vesolja, Jupiter je le precej dlje, kot Zemlja. In toplo je, na trenutke celo vroče. Mivka pod nogami se rahlo vdira. Hodiva preko neskončnih oranžnih sipin in z zanimanjem pričakujeva, kaj bova uzrla onkraj Velike sipine. Tik pred sredino dneva je in večina hominidov se je že poskrila v senco. Celotno puščavo imava samo za sebe. Gledam okoli sebe. Vidim sledi. Nekatere se spuščajo z vrha Velike sipine in so tako zavite, kot sledi za bordarjem v celcu v Alpah na Zemlji. So jih naredili še neodkriti prebivalci Ganimeda ali morda razuzdani hominidi? Kdo ve... V celotnem vidnem polju obstajata le dve barvi, oranžna in modra, oranžna je spodaj in modra zgoraj. Modro je nebo. Z belimi lisami. Hodiva. Vroče je. Vztrajava. Dokler... dokler tudi spodaj med oranžno ne zagledava bele barve. Čudovito je! Dolina smrti so jo poimenovali hominidi, ki so bili tukaj pred nama. In, res je, na Ganimedu je življenje! Majčkene žuželke so in borna drevesa. Ni jih mnogo, večina jih v tej dolini, v tem kipečem kotlu, ni preživela...

Zbudim se iz sanj. Nahajava v Sossusvlei, sredi sipin v puščavi Namib. In opazujeva nekaj malega življenja v vadiju. Celo čredo orixov vidiva. Čudovito je. Sigurno je to še ena izmed top ten ever destinacij, ki sem jih imel priliko obiskati v svojem življenju. V družbi z ognjenikom na Tani v Vanuatu, Monument Valley v Arizoni, Matterhornom na italijansko švicarski meji, Lofoti in fjordi na Norveškem, Velikonočnim otokom, monolitom Uluru v Avstraliji, Rio Chagres v Panami, atoli v Mikroneziji in Polineziji in še nekaj podobnimi stvarmi. Kar stal bi in gledal. In tekal po sipinah. No, saj tudi sem. Bos. Dokler ni bilo prevroče. Božanski občutek!

Vsega lepega je enkrat konec in po ogledu mini kanjona se odpeljeva novim lepotam naproti. Pokrajina se menjava kot po tekočem traku. Nisem vedel, da je lahko puščava tako raznolika. Nekaj časa se voziva po neskončni ravnini, do horizonta na vse štiri strani ni videti nobene vzpetine. Le pesek. Na najini avtomobilski karti je oznaka za prelaz. Napaka? Le kje bo tu prelaz? Peljeva tudi mimo ustreznega znaka ob cesti, ki mu sledi znak za ovinkasto cesto. Hecno. Sama ravnina vse naokoli, do kamor seže pogled. Ampak. Cesta naredi ovinek in se začne strmo spuščati. No, sedaj vem: kanjon. Popolnoma enako speljana cesta kot v Alpah, le da prečkanje prelaza pomeni, da se je najprej potrebno nekaj sto metrov spustiti in potem dvigniti nazaj za isto višino. In na najnižji točki je most preko (sedaj) suhe struge. Prelaz. Pass.

Še besedico o avtu. Z normalno napolnjenimi gumami se obnaša povsem drugače. Popravca je naredil. Spet imava povprečno potovalno hitrost preko 90 km/h (vključuje precej foto sešnov in dva večja prelaza) in veliko večino poti (od 350 km makadama) vozim hitreje od 100 km/h. Nekaj zadnjih deset kilometrov je makadam celo tako dober, da se da brez večjih naporov voziti okoli 140 km/h. Kakorkoli, slabe štiri ure sva potrebovala za 350 km brezpotij. Guglove mape so predvidevale pet ur in pol, hmmm...

V Walvis Bayu vleče. Močno vleče! Ko se mu približujeva, izgleda kot bi bil v meglici. In kar naenkrat se tudi midva znajdeva v tej meglici in presenečena ugotoviva, da sva sredi - peščenega viharja. Vidljivost je morda sto metrov, brez rute preko obraza pa tako ali tako ne bi bilo možno dihati. In ne gledati. Koliko vleče, težko ocenim. Zato pa toliko lažje to storim, ko prispeva do morja. Krepih 30 vozlov. Barke na sidru so odrezane od oštarij na waterfrontu (razen, če bi kdo želel sedeti za mizo popolnoma moker, zalit med vožnjo z dingijem). Walvis Bay je luka in mesto. Precej večje mesto je, kot Luderitz, pa zato v primerjavi z njim popolnoma brez duše. Luderitz premore lepe stare mestne hiše, Walvis Bay je novokomponovano mesto po ameriškem vzoru, kjer v centru in ob obali prevladujejo moderne razkošne vile. In v zalivu flamingi, tisoče in tisoče roza in belih flamingov.

Večerja v Yacht Clubu postreže s tablico z napisom Horn 2000, povprečnimi cenami in podpovprečno hrano.

to je tisto kar sem čakala skoraj deset let.... namibijske rdeče peščene gore...

fotografij je itak nešteto in se je težko odločiti katero vreči v dnevnik

sprehod po mrtvi dolini....

tla v Dead valley

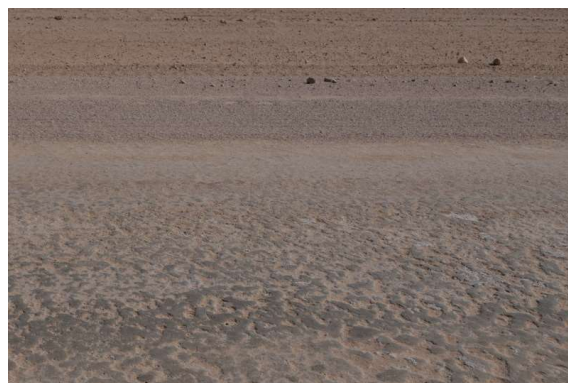
dolina obdana z gorami

...in med vožnjo do Wallis bay prečkala Kozorogov povratnik

vožnja po passu

del makedam ceste je bil odličen, kot asfalt

malo pred Wallis bayu naju je zajel peščeni vihar...

flamingi so zelo plašni in takoj odletijo, ko prideš blizu

roza flamingov je neskončno veliko v lagooni Wallis bay

v yacht clubu Wallis bay je še vedno nabita deščica SY Horn 2000

20. februar 2016, sobota

Walvis Bay - Karibib

Precej stvari je šlo danes narobe, na koncu pa je bil vseeno čisto kul dan. Najprej, Totem zamuja in ura je popoldan, ko po klepetu končno zapustiva yacht club in se odpeljeva proti severu. Proti ekvatorju. S Totemom se dopisujeva (predvsem Vesna) že od Maldivov in vedno se zgrešimo za malenkost, da bi namesto cyber prijateljev postali resnični. Danes nisva hotela, da bi se spet - samo zato, ker se nama ne bi ljubilo počakati nekaj ur.

Do Swakopmunda je manj kot 50 km (asfaltirane ceste) in v Swakopmundu, turističnem mestu ob atlantski obali, sem se namenil na smučarijo. Konec koncev je februar in v domači deželi so smučarske počitnice. Spodobi se, da se še sam udeležim tega. Vendar. Glavni protagonist tega športa v Namibiji je izgleda bankrotiral in so mu izključili telefon (ali pa se je vrnil v švicarske Alpe v zimski sezoni, kdo ve). Ostali pa izposojajo samo borde, jaz pa nisem bordar in smuči nimam s seboj. Torej s sand skiingom ne bo nič. Škoda, sem se kar malo veselil tega dogodka.

Nadaljujemo proti Obali okostij (okostij ladij). Že prvi wreck na obali je zanimiv. Trije fotografi hkrati ga fotkajo, en z večjim kanonom, kot drugi. Selfistov ni. Že mora biti nekaj posebnega!

Nato se po Skeleton coastu odpeljeva pod namibijski Matterhorn, Spitzkoppe poimenovan (imajo tako Groote, kot Kleine Spitzkoppe - analogno Matterhornu). Skalnati osamelci sredi peščene ravnine. Vse skupaj silno spominja na avstralski Uluru, Rdeči bazaltni monolit sredi puščave. Lepo. Le, za razliko od velikega vzornika, je tukaj turizem še v povojih in namesto trum vernikov, ki romajo gledat skalo, je izredno lepo urejen prostor za kampiranje vse naokoli skale. In to brez neskončno nadležnih avstralskih peščenih muh. Nekaj deset ločenih prostorčkov je, ki vsi po vrsti nudijo popolno zasebnost. In potem v jutranjem hladu nekaj urni vzpon na vrh. Eden lepših kampov, kar sem jih videl v življenju.

Vendar. Pot do Matterhorna je tlakovana z dolarji. 250 km makadama dveh kategorij: salt road in gravel road. Tako piše na avtomobilskih kartah, jaz jim pravim pa toll road. Toll road z variabilno ceno. Cena je odvisna od uspeha pogajanj. Takole gre to. Omejitev na tem makadamu je 100 km/h in ko prevozim radar, le-ta nameri precej večjo številko, tam nekje proti 150 km/h je bila. Le od kod? Saj jaz vendar vedno vozim po predpisih. To vztrajno razlagam policajem in če vedno tako pravim, potem že mora biti res. Vsi, ki me dobro poznajo, bodo potrdili, da nisem lažnjivec (ostali me ne poznajo dovolj dobro, da lahko sodijo o meni, jasno). No, hitro se izkaže, da je številka brez računa lahko tudi malo drugačna. Upoštevati je potrebno še robne pogoje. In ker jaz ne rabim računa, je torej izmerjena hitrost predmet debate. Brez računa je morda radar nameril hitrost premikanja oblaka prahu (in ne avta), le tega pa veter nosi po svoje (saj vendar vsi poznamo safe in dangerous quadrant pri ciklonih, mar ne?). Z računom, se ve, nameril je hitrost avta in pika. In veter se brez računa premika v potovalni smeri, to se tudi ve. Vsaj v konkretnem primeru je tako. Z računom bi bilo morda celo obratno. In zato je od namerjene hitrosti potrebno nekaj odšteti (brez računa). Samo koliko? No, to je predmet pogajanj. In rezultat pogajanj je, da je na koncu hitrost oblaka prahu po splošno priznani metodi korekcije pod 116 km/h in je cestnina le še dobrih 30 evrov. No, vseeno, draga je tale cestnina v Afriki, draga!

Večer zaključiva v barčku v obcestnem lodgu, končno v Afriki. Mesto (in tudi sama birtija) je približno tako zanemarjeno kot bi bila kje v ... hmmm ... Gornjem Gradu pod Alpami. Vse do sedaj v Namibiji je bilo kot iz škatlice, Disneyland. Odpoveva se večerji (na jedilniku ni nič takega, kar bi bilo primerljivo z jastogi ali afriško divjačino) in raje dobri dve uri ob pivu klepetava s punco, ki je dokončala turistično šolo in je sedaj v tem pajzlu zato, da si nabira izkušnje. Prijeten razgovor, ki ga popestri še dogodek, kakršnega pri nas ne poznamo. Praznovanje bodočega rojstva otroka. Kakšnih petnajst čednih mladih punc, vse oblečene v jeans hlače in belo bluzo s črnim metuljčkom, slavi (bodoči) srečni dogodek. In vse so profesionalne vojakinje...

hečna arhitektura vasice na poti

....ah ja... pa ne bi rekla, če bi bila res kakšna velika prekoračitev hitrosti

ampak menda radar ne laže; cesta ni asfalt!

danes je sobota in nešteto ribičev ob obali, nekateri imajo tudi po 5 trnkov hkrati.... kaj ulovijo v plitvem morju nama je uganka ..

slikanje potopljene ladje na skeletni obali

pred nami mali in veliki Matterhorn po namibijsko :) ...cesta tukaj makedamska

majhna gnezda

...v njih gnezdijo majhni ptički z zebrasto glavo :)

velike granitne kamnine

kako velike so, je tukaj narejen izsek iz fotke, kako majhni so ljudje, ki po njih lazijo

po njih lazijo tudi t.i. fazani ?

dokler nisem pogledala fotk, nisem vedela, da sem bila opazovana med fotografiranjem :)

21. februar 2016, nedelja

Karibib - Twyfelfontein

Po 60 km asfalta se odločiva, da nadaljujemo po 700 km makadama. Na začetku gre dobro, hitro napredujemo in okoli poldneva sva pri prvi atrakciji. White Lady Rock Paintings. Obveznosti si razdeliva.

Jaz grem na dve uri dolg ogled slikarij, starejših od Nazaretčana. Mislim sem, da bo to za prvim ovinkom, pa je 250 m višje in nekaj km dlje. Sprehod? Bi bil, če se vse skupaj ne bi odvijalo sredi poletja severno od kozorogovega povratnika in ne bi sonce zažgalo še tisto malo las, ki jih je ostalo na moji lubenici. Pri 37 stopinjah res ni prav velik užitek rintati v breg. Sploh ne z mojimi kilami in mojo kondicijo. In vodičem, ki je pol lažji in trikrat mlajši od mene in to pot prehodi nekajkrat dnevno. Vsak dan. Pa sem le nekako prisopihal do vrha in si ogledal svetovno čudo. Hja, več, kot ogled slikarij, je bil vreden kondicijski trening. Ta bo morda koristen za bodoče aktivnosti. Slikce pa... tudi, če jih ne bi videl.

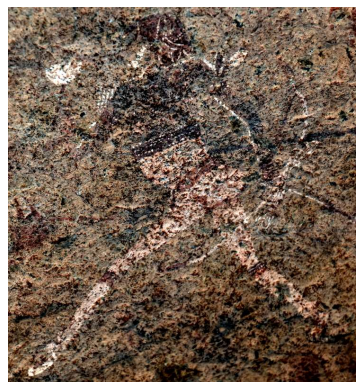
Vesna je med tem organizirala menjavo gume. Ja, spet je bila prazna, tokrat že druga. Pa so jo brezdelni vodiči hitro zamenjali za rezervno. Proti napitnini, malo več, kot evro. In sva se potem odpeljala v bližnje mesto (v stilu avstralskih outbackovskih - s podnapisom Population: 3), da nam jo zaflikajo in da imava spet rezervo. Upanja, da se bo to zgodilo še danes, nisva imela velikega. Vendar. Obcestni objekt z zvonečim imenom Fuel Station, Mini Market and Tyre Repair Shop je bil v nedeljo popoldan odprt. Pol urice in spet se lahko brezskrbno voziva naokoli. Dokler nama ponovno ne počí guma, jasno. Ah ja, SUV - po slovensko SPG, stalno prazne gume.

Za današnje nadaljnje ogleda sva prepozna, Petrified Forest, Organ Pipes in podobne zadeve iz Unescove svetovne dediščine bodo na vrsti jutri. Sedi divjine naletiva na mobilni stolp in okoli njega nekaj kampov in lodgov. Eni se nama zdijo predragi (350 evrov na noč), drugi preslabi (20 evrov) in končno pristaneva v lušno dizajniranem, a v šestnajstih letih obstoja že kar vidno opešanem državnem Country Lodgeju. Stotaka bova dala za noč sredi puščave v koči blizu bazena in (svetovno znanih?) rock engravings. Internet imajo satelitski (kilometer od 3G repetitorja, hmmm), je vključen v ceno in neomejen. Vendar WiFi nese le do recepcije. Back to the past. Takih hotelov (takrat še brez interneta) je bilo v stari Jugi nebroj. Zdolgočaseno osebje, ki si hodi po prstih in ga je vseeno potrebno vedno čakati. Večerja je a la carte, povedo v recepciji, pa nam potem na mizo dajo jedilnik kot na avionu. "Is this set dinner?" pobaram okroglo predstavnico ljudstva Damara. Nou-sr-dis-is-a-la-kart. Ma, kako a la carte, kaj pa lahko izbiram? Ju-ken-čuz-a-la-kart-bitvin-menju-uan-end-menju-tu. Pa smo tam. Če ona tako meni, potem že mora tako izgledati a la carte. Pure a la carte. Res si ne morem kaj, da se ne bi spomnil zelo podobnih dogodkov z jadranske obale pred

tridesetimi leti. Služba je garantirana po politični liniji, zakaj bi se potem še kdo trudil za napitnino (ki je že kar državno fiksirana na 10%)? In zakaj že bi potem jaz hodil na Kubo obujat slabe spomine?

vodič je med potjo Tonetu povedal marsikatero zanimivost; med drugim tudi razložil način govora pri ljudstvu Damara

slikarija po imenu: White lady

..pa še nekaj drugih slikarij z gorovja Brandberg

zanimiv nakupovalni center sredi ničesar

domačinke zanimivo oblečene privabljajo kupce s plesom ob cesti....fotografirano med vožnjo po makedamu!

videti je bilo kar dosti oslov in konj ob poti

tudi koze najdejo očitno dovolj hrane za sebe na tem terenu

zemlja in hribovje spet postalo rdečkasto

no, pri Kremenčkovih so hoteli imeti 350€ za prenočišče z zajtrkom....kar naj ga imajo

martinček z rumeno glavo in oranžnim flekom na svoji črni obleki ...

tega rjavega martinčka pa najprej sploh nisem opazila...dokler ni švignil na drugi konec skale in sem ga komaj ujela v objektiv

originalne slikarije pri hotelu kjer sva prespala

22. februar 2016, ponedeljek

Twyfelfontein - Opuwo

Zgodba s hotelom se nadaljuje tudi jutraj. Bife zajtrk je založen dobro, manjkajo pa jajčka. Kje so? Out of stock, povedo in pri tem se sploh ne sekirajo, da zaradi tega lahko izgubijo goste. Oni so plačo dobili. Nasploh vse kaže na to, da se je politika spomnila, da bi bilo potrebno področje malo razviti in ker lahko sredi puščave uspeva le turistična industrija, so zgradili ceste in hotel. In ko so ugotovili, da to ni dovolj, so priglasili (in zlobirali) pri Unescu, da je to svetovna kulturna dediščina in ker samo slikica na steni ni dovolj za vse skupaj, so si izmislili še nekaj atrakcij. In tako sedaj instant turisti poleg slikarj hodijo gledat še Petrified Forest, Organ Pipes in Burnt Mountain, kar vse skupaj ni vredno niti pol žlice hladne župe. Ampak, tako melje kolesje turistične industrije...

Je pa zato ogleda vreden obisk Damara Living Village. Jasno, popolnoma turistom prilagojen šov v novokomponovani vasici. Z vstopnino (4 evre). Na prvi pogled brez veze, vendar, če dodam, da imajo en ali dva obiska na dan v tej mrtvi sezoni in da so se nama posvetili v popolnosti in pokazali nekaj stvari, ki jih še nisem videl, je izpadlo vse skupaj kot prvovrstno doživetje. Zanetili so ogenj z leseno palico (in naju tudi naučili, kako se to naredi), zaplesali in zapeli so

(večglasno, kar nisem slišal v živo že odkar sem bil nazadnje v ljubljanski operni hiši!), pokazali (in naučili) zanimivo taktično igro tipa šah, ki je bila izumljena v teh krajih in se še vedno igra (v populaciji, kjer niso na sporedu igre na telefonih, jasno). In še kaj. Recimo, Vesno so namazali v bojne barve in jo naučili kakšne čajčke vse lahko skuha iz grmovja naokoli. In razložili so nama jezik skupine Damara, eden redkih jezikov s kliki na svetu. Štiri različne klike poznajo. Pa to niti ni najpomembnejše. Vsi nastopajoči so bili mladi in vsi so bili oblečeni le v kozje kože. In skoraj vsi so bili do pojasa goli, i muški i ženske. Lepi so bili, še posebej receptorka (inkasantka), ki se je ne bi sramovala niti Pireli, niti Playboy. Vendar. Uradni fotograf ekspedicije je bila Vesna in njo so bolj zanimali čajčki...

Več stvari v Namibiji je ponavljajočih. Recimo, pridobivanje vize ali pa prevažanje štoparjev (danes sva jih peljala skupaj 9 v treh rundah). Ali pa menjavanje počene gume. Tudi tukaj sva že pri številki tri. In tale je bila še posebej zoprna. Sva v deželi, ki jo vodiči opisujejo kot no-go za nepripravljene na preživetje v divji Afriki. Mesta, kjer se lahko turist našega kova ustavi so nekaj sto km narazen, vmes je makadam (v večini primerov primeren samo za 4X4). In tako priromava ob treh popoldan v Sesfontain (s štoparjem na krovu), ugotoviva, da tukaj nimava kaj početi in se namerava odpeljati v Opuwo, 140 km naprej po makadamu. Pa ne gre. Cesta je zaprta, obvoz (okoli 200 km) je najbližja pot do hotela. Pa greva in cesta je obupna, več kot 30 km/h ne gre. In počí guma. Tuhtava, kaj storiti, ko na srečo pripelje nasproti domačin (edini na prvih 50 km poti!), ki naju potolaži, da je le prvih 20 km poti slabe, potem je boljša cesta. Res je. Ob sedmih zvečer, tik pred mrakom, sva spakirana v hotelu. In moram priznati, da vožnja po makadamu brez rezervne gume za naslednjih 150 km na področju, kjer je najbližji živ človek oddaljen dober dan hoda, ni nekaj, kar bi si želel. Pa sva poskusila in nama je uspelo. In bilo je vredno!

Pokrajina ob današnji, slabih 500 km dolgi, makadamski poti je bila fascinantna. Barve so se menjavale kot po tekočem traku. Od rdeče, preko rumene in bele pa vse do živo zelene. Od puščave do bushlanda. Od 40 stopinj v Sesfontainu do 25 stopinj v Opuwi. In povsod vlada samota, neskončna samota. Outback. Srečala sva nekaj živali, ki se jih tipično hodi gledat v rezervate: zebre, springboke, orixe, orle in druge velike ptice (in mnogo manjših) ter žirafe. Celo čredo žiraf, ki so se mirno pasle ob cesti. Itak se pred in za nama vsaj pol ure ni peljal nihče.

In poleg Damarank ter Damarancev sva (v manjši meri ob poti in množično v mestu Opuwa) videla še predstavnice ljudstev Herero in Himba. Prve so zanimive zaradi njihovih pisanih viktorijanskih oblačil, druge pa zaradi posebej obdelanih las z okro, lojem in blatom ter pobarvnega zgornjega dela telesa. Spodaj nosijo krilo. Zanimivo, v mestu (ne na vasi ali celo na šovu) jih je bilo kar nekaj celo brez pobarvanega zgornjega dela telesa in polišpanih las. In morda niti niso bile Himbe, kdo ve. No, vsaj v kikli so pa le bile. In nihče se zaradi tega ni sekiral. Kot na portoroški plaži pred tridesetimi leti. Moški so bili v vseh primerih v majici, kavbojkah in supergah. Kako dolgočasno za Vesno. Tudi fotke so temu primerne...

Organ Pipes ena izmed svetovnih znamenitosti no ja...

vhod v Damara Living Museum

predstavitev taktične igre (včasih bila med poglavarji vasi)

predstavitev prižiganja ognja

same kritike, zakaj ne fotkam toples deklic...pa ne moreš riniti s fotoaparatom v ljudi, se ne spodobi

del plesa, zelo lepo so peli

pa še ena rdeča puščavska z malimi grmički

cela čreda žiraf je bila med potjo

po puščavi pridemo v zeleni del Namibije, Sesfontain

ženska oblečena v viktorijansko obleko; klobuke imajo odštekane oblike

krepko so nama zaprašili pot domačini

pozno popoldne med vožnjo po makedamu ujela mamico z otrokom na hrbtu

23. februar 2016, torek

Opuwo - Epupa Falls - Opuwo

Ob šestih vstanem in se spravim narediti nekaj, kar mi običajno vzame do ene ure časa. Po štirih urah ni končano. Internet je res obupen. Vesna medtem poflika gumo in odpeljeva se proti 180 km oddaljenim slapovom na reki Kunene, mejni reki med Angolo in Namibijo. Cesta tokrat ni tako dobra, kot so obljubljali in le sreči se imava zahvaliti, da cel dan pripeka sonce (smo sredi deževne dobe) - pri malo močnejšem dežju cesta za naš super avto ne bi bila več prevozna. Še tako sem se bal, da bom obtičal v pesku in mivki na dnu rek, ki smo jih prečkali, če bi bilo pa tam blato, potem naš Nisanček nima niti najmanjših šans. No, tudi zaradi strahu, da bi lahko imel spet gumidefekt, sem vozil malo počasneje. Za (borih) 360 km makadama sva potrebovala okroglih šest ur.

Epupa Falls so impozantni! Še posebej sedaj, ko je reka polna vode. Pogled z vrha hriba računajo. Dober evro po osebi z vključenim vodenjem in razlago. In pogled vključuje tako Namibijo, kot tudi Angolo na drugem bregu. Ker sva edina, ki priracava (Qashqai tega ne zmore) na vrh hriba sredi največje pripeke, si fant vzame čas in poklepetamo tudi še kaj drugega, ne samo rutinske stvari. Turistov se ravno ne tare (srečala sva samo še en par) in trije malo bolj nobel lodgi so praktično prazni. Campi pa itak. In ta edini par se nama takoj potoži, kako neprimerno lepši so tukajšnji slapovi od Viktorijinih na Zambeziju. Saj, hitro dodata, slapovi so čisto v redu, samo kaj ko so locirani sredi industrijske cone z industrijo v polnem pogonu tudi v mrtvi sezoni. Nista prva, ki sta nama to rekla (praktično vsi so takega mnenja), ampak, ker bova ravno v bližini, se pa vseeno morda oglasiva osebno in si jih pogledava. Kakorkoli, lepši ali ne od Viktorijinih, slapovi Epupa na reki Kunene so čudoviti.

Hotela sva še na ogled Himba vasi, pa ni bilo nikjer žive duše. Očitno šovmani (in predvsem šovdame) dežurajo samo v sezoni, sedaj se bo pa potrebno predhodno najaviti. Vesna bi rada naredila nekaj fotk, pravi da ji je v mestu nerodno fotkat gospe in gospodične v bodypaintingu namesto oblačilih. Verjetno res ni najbolj primerno. Mogoče se jutri najde prilika za kak ogled take vasice. In ko smo že pri fotkanju: triletni goli in bos črnčki sredi divjine v poznavanju tehnologije prav nič ne zaostajajo za našimi hi-tech vzgajanimi mulci. Tuch screen funkcije na fotiču precej bolje obvladajo kot fotografinja.

Tudi ogled mesteca Opuwa je bil zanimiv. Koliko različnih slogov oblačenja! Pri ženskah, jasno. Ena za drugo hodita, gospa, zadekana kot se za pravo muslimanko spodobi in gospa, razgaljena Himba, ki tudi verjame, da se edino tako spodobi hoditi naokoli. To je na eni strani ceste, na drugi je mlada mamica v kopalkah (ali morda barvastem spodnjem perilu?) in najstnica v oprijetih kavbojkah in mikico, krojeno za sončenje popka. Korak za njo gospa Herera v viktorijanski noši in korak pred njo dama v temnem kostimu, štiklih in s poslovnim kovčkom v roki. Šele na koncu ulice končno ena normalna oseba, tako je oblečena, kot smo oblečeni mi. Normalna? Res normalna!? Najbrž nič bolj normalna kot katera koli druga. Clash of cultures? Ne. Sobivanje kultur. Čudovito! In še komentar tistim, ki menijo, da imajo Himbe povešene joške: za njih je potemtakem najlepša gospa v burki. Pri njej se ne vidi, da jih ima tudi ona. Na njej se sploh nič ne vidi...

kmalu bomo spoznali vse namibijske popravljalnice gum

himba ženske se sprehajajo po mestu v svojih tradicionalnih oblačilih

v samem mestu Opuwa živi veliko Himbi ljudi, vendar še vedno na svoj tradicionalen način

tudi bivalni prostori so neka mešanica hiške

gospe Herero, v svojih tradicionalnih oblačilih so res gospe! v klobuku imajo en košček palice (sem potipala kapo), zato tako lepo stoji narazen

namesto vidnega debla je viden le termitnjak

kar dosti vasic sva videla med potjo do Epupe

bilo je rečeno, da je cesta v redu.... no ja, ...

Epupa slapovi

Epupa slapovi so v širino zelo veliki

37-letni lastnik parcele na vrhu hriba s pogledom na slapove še vedno ni našel žene za celo življenje...

pa še nekaj drobnih živalic, ki sva jih videla na vrhu hriba v Epupi

24. februar 2016, sreda

Opuwo - Etosha

Ko se spakirava v avto, se Vesna domisli, da bi šla gledat Himbe. Ah, ja... Imam za delat in meni bi prav prišlo, da imam mir, samo sedaj se pa res ne bom še enkrat selil nazaj v sobo. Z vso robo in računalniki. Na šov me pa tudi ne mika. Enega sem videl, čisto dovolj. Himbe sem si pa ogledal sredi mesta, kar šteje neprimerno več, kot na šovu. Malo dolg nos, pa bo že prebolela.

Na vstopu v narodni park Etosha naju policaj strogo podučí, da se živali tukaj ne sme streljat in da če imava s seboj orožje, je najbolje, da ga deponirava pri njemu, da ne zapadeva v skušnjavo. A-a-a-a-a? Ni mi jasno, kako si on to predstavlja, da sva prešvercala flinto za slone na avion. Ampak, če je policaj, potem že ve. Ob enajstih dopoldan sva drug avto, ki je danes prestopil mejo parka na tem vhodu. Z nama se ukvarjajo: prej omenjeni policaj, varnostnik, ranger, rampolog, permitolog, blagajničarka in prodajalka v lokalnem kiosku. Sedem ljudi. Nekaj jih celo zbudi na njihovem delovnem mestu. Država tako lepo poskrbi, da je stopnja brezposelnosti čim manjša.

Vstopiva torej v močno okrnjen narodni park, ki so mu velikost od ustanovitve do sedaj zmanjšali iz velikosti štirih na vsega velikost ene Slovenije (in še enih 15% zraven). Danes je na sporedu vožnja preko dela, ki so ga za javnost odprli šele pred dobrim letom. Narava tukaj me ni navdušila, v glavnem samo buš. Je pa zato živali nenormalno veliko. Ogromne črede se sprehajajo naokoli in vsakih nekaj kilometrov (v povprečju) sem moral dati prednost tej ali oni čredi, ki je korakala preko ceste. Največ je bilo gazel, nekaj tisoč. Nekaj sto je bilo zeber, nekaj deset žiraf, velikih in malih antilop, kudujev, gnujev, impal, nojev in še česa. Videla sva tudi slona, šakala, puščavskega psička, velikega jastreba in, najpomembnejše, warthoga, divjega prašička. Če povzamem pod črto, park z največ živalmi na kvadratni kilometer, kjer koli sem do sedaj že bil.

Zvečer se nastaniva v kampu Okaukueo znotraj samega parka. Hotel kot hotel. Itak ob mraku zaprejo vrata in stika z naravo ni nič več kot sredi glavnega mesta države. Le da tukaj internet povzroča sive lase...

žirafe rade pozirajo

pogled na dolino v parku

pujs

sloni...

rdeč pesek in živahne barve živali

noji

25. februar 2016, četrtek

Etosha - Tsumeb

Državni hotel, hja. Voda iz tuša le kaplja, pri zajtrku zmanjka nekaterih stvari, osebja (ki veselo klepeta med seboj, namesto, da bi se ukvarjal z gosti) se spet tre. Ko gost želi kaj na hitro, se jim nikamor ne mudi. Plačo so dobili. In spet jo bodo. Le zakaj bi delali? Rezultat: šele ob pol desetih se uspeva zapeljati skozi vrata, ki divjim živalim preprečujejo vstop v resort. Pa ne vsem, šakali se mirno sprehajajo med hišicami. Šakali niso nevarni, povedo. A gazelice pa so, se sprašujem jaz? Mislím, da sem imel sinoči neskončno srečo, da sem lahko jedel springboka, majhno gazelico. Danes za kosilo se je dalo izbirati le med toastom in hamburgerjem. Oboje s čipsom in kečapom. Bljak! In za pripravo toasta (za edina dva gosta) so si vzeli četrto ure časa. Da se slučajno ne bi pretegnili in poškodovali na delu.

Etosho prospekti opisujejo kot neverjetno lepo pokrajino. Bleščeča belina se stika z zelenim gozdom. No, meni se to ni zdelo tako. Dno osušenega jezera je daleč od slane beline, ki jo poznam iz Sahare, pa tudi od beline, ki sva jo imela priliko opazovati pred nekaj dnevi v puščavi Namib. Ravno dno vse do horizonta (bolje: vse do tam, ko se začne fatamorgana) je sivo zelene barve, daleč od tega, da bi bilo lepo in privlačno. Približno tako, kot je bila privlačna barva stare jugoslovanske vojaške uniforme. Tudi zeleni gozd je le prašna bušlandija. Skratka, pokrajina je ena najmanj zanimivih do sedaj v Namibiji (ki na zahodu res lahko postreže s samimi presežniki!). Živali pa... no, tu je pesem povsem drugačna. Neskončne črede (ampak, res neskončne!) gazel, antilop, gnujev, zeber, žiraf in ostalih podobnih živali. Danes sva spet videla nekaj novih vrst. Za popestritev so noji (ogromno nojev) in drugi veliki priči. In množica manjših. Šakali in prerijski kužki so precej vsakdanji. Divji prašiči tudi. Leoparda sva zgrešila za pol minute, za dlako ujela nosoroga preden je izginil v bušu in z veliko previdnostjo vijugala med olifanti, dvema slonicama z mladičem in ogromnim samcem. Ko se je orjak ustavil, obrnil proti avtu in našpičil ušesa, sem pohodil gas, da se je vse kadilo za nama. Vrag je odnio šalu! Kakorkoli, živalstvo je definitivno pestro in predstavlja svetlo stran narodnega parka Etosha.

Na izhodu iz parka je kapija in na kapiji je carinska kontrola, hujša kot na Fernetičih v jeklenih časih. Preverjajo, če nisva slučajno prešvercala flinte in v avtu ne prevažava pol slona. No, ko vidijo, da nimava hladilne skrinje, si oddahnejo. Nisva šverceroša. Šverceroša mesa. Ampak. Le zakaj bi bila? Saj nisva blesava. Prehranjujeva se po oštarijah (in jeva njihovo meso). Tudi nocoj. Tokrat hotel ni državni in jedilnik je spet telefonski imenik (še Pr' Kitajcu se ga ne bi sramovali). In vse je na broju, nič ni out of stock. Vesna si omisli hišno specialiteto, vineršnicl in grško solato. Jaz ostajam pri klasiki. In moj polkilski steak se spet topi v ustih...

gledala sva se iz oči v oči ...

pujs , res pravi pujs iz blata

26. februar 2016, petek

Tsumeb - Popa Falls

Zapustiva hotel, ki je eden boljših glede razmerja med ceno in kakovostjo in peljeva očistiti avto. Uro in pol se fant trudi, dela hitro (tudi za evropske razmere, kaj šele za afriške), pa ne uspe prej končati. Prah se je zažrl v vse možne in nemožne pore. Cena je itak simbolična.

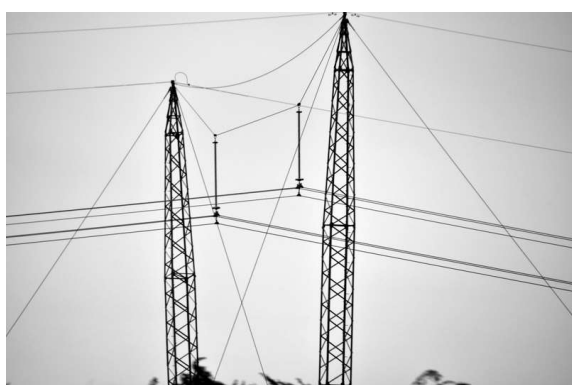
Potem se odpeljeva po deželi, ki se spet precej razlikuje od vsega videnega do sedaj. To je končno Afrika s kaotičnimi mesti, polnimi razlupanih hiš in podeželja, kjer so hiše, hmmm... kako opisati? Morda takole: obstaja ograjen prostor, v tem prostoru pet, šest, včasih deset majhnih, iz blata narejenih koč, kritih s slamo. Mislim, da je celotni kompleks enodružinska "hiša". V eni koči kuhajo, v drugi imajo shrambe, v tretji živita ata in mama, v nekaterih so otroci, itd. Ne vem, mislim, da je tako. Za razliko od zahodnega dela države s Himbami in Hereroti, tukaj na cesto stopijo povsem zahodno oblečeni ljudje.

Pokrajina je ravninska, cesta je ravna in velikokrat od horizonta do horizonta ni na njej nobenega avtomobila. Levo in desno se je pokrajina precej spremenila, namesto nezanimivega grmovja iz Etoshe, se tukaj bohoti gozd. Ja, v notranjost kontinenta in bolj proti severu se pomikava.

Prespiva v resortu ob slapovih Popa na reki Okavango. Hišica je zanimiva, popolnoma moderna kopalnica je na odprtem, terasa pa nad mogočno reko Okavango, ki teče tukaj svojih zadnjih nekaj deset kilometrov, preden se bo izgubila v stokilometrski delti v puščavi Kalahari. Ja, ne teče v morje, izgine v puščavi. Kar pa ne ovira hipotov in kroksov, da se ne bi mirno sprehajali pod balkonom...

nenormalno ogromno flamingov

ta je pa za električarje

vsaka nosi svojo culo z drugačno vsebino

popa slapovi ...no ja...

postelja s komarnimi mrežami

na reki imajo organizirane vožnje

Atlantik 2016

Namibija - Botswana

27. februar 2016, sobota

Popa Falls - Kasane

Noč je bila mirna, čeprav v vodiču skozi resort piše, da so poleg turistov, prebivalci naselja tudi hipoti, kroksi in pitoni. Da pa ima prednost tisti, ki več plača in da se osebje trudi in zastonjkarje redno odganja. Če te ugrizne krokodil, samo glasno zatuli in v najkrajšem možnem času bo priletela drobna in majčkена kelnerica, da ti pomaga v borbi z zverjo. Še sreča, da je najbolj nevarna zver v teh krajih, ki je odgovorna za največ smrtnih žrtev med ljudmi, komar. Proti komarjem se lahko bori sama. S spreji. Hja, prispela sva v hoch riziko malaria Gebiet. In brez potrdila, da sva cepljena proti rumeni mrzlici naju ne spustijo več v Južno Afriko, če stopiva na Zambijska tla.

Vožnja po ravni cesti na višini okoli 1000 metrov nad morjem je mirna. Tu in tam srečava kak avto, krav in koz je neprimerno več, kot ljudi. Ob cesti so žirafe, okapiji, divje svinje, opice. V zraku jastrebi in ostala leteča eskadrilja. Pokrajina je dobro poraščena z gozdom in popolnoma ravna. Vidi se zakrivljenost zemlje, ko se ravnina spušča za horizont. Najprej se vidi vrh mobitelovega stolpa, potem pa počasi še ostali del. Kot na Maldivih. Stolpi so posajeni na vsakih 30-40 km. Internet je obupno počasen, vendar vsaj je.

Mejne formalnosti opraviva v družbi štoparja, ki se predstavi kot turistični vodič in si prevoz plača z razlago tega in onega in predvsem odgovarjanjem na najina vprašanja. Clear-out v Namibiji je opravljen relativno hitro, clear-in v Botswani tudi ni pretirano zaleten. Se pa moramo sprehoditi po razkužilu (tudi s čevlji, ki niso na nogah). Biosecurity. Me prav zanima, če taisto počno tudi sloni in njim podobni tiči na štirih nogah. Kakorkoli, prehod meje traja z avtom podobno dolgo, kot sva na to navajena, ko greva preko meje z barko. Tudi papirjev, ki jih je potrebno izpolniti, ni bistveno manj.

Hotel, ki sva ga rezervirala (za vsa slučaj, če bova zelo pozna) je čisto prijetna zadeva. Pravzaprav imava hišico, ki je spodobno stanovanje s teraso in bazenom ter možnostjo lastnega izhoda skozi električno ograjo v deželo hipotov in krokodilov. Je varno? Podnevi načeloma je, nesreče (izraz "incident" verjetno pomeni, da je krokodil požrl turista) so precej redke, ponoči pa nikar ne hodita, ne bosta prišla daleč. Hmmm... le zakaj so potem sploh vrata? Sploh kdo gre skozi?

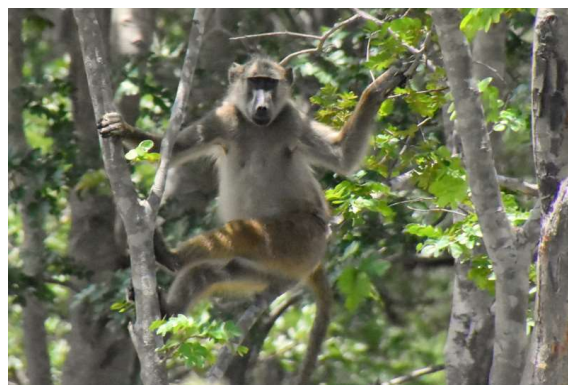
No, pa to niti ni najhujše. Precej hujše je to, da v celem mestu že en teden ne dela internet. In ne vedo, kdaj bo spet delal. Pa nikogar to ne moti. V enem izmed turističnih centrov smo, da ne bo pomote (recimo, da v Portorožu ni interneta en teden, hmmm?). In da so trgovine, kjer prodajajo SIM kartice zaprte do ponedeljka. A-ja-ja-jaaa! Pa se sprehajava od začetka do konca, sprašujeva tu in sprašujeva tam, ter končno v špeceriji dobiva SIM od Orange. Kupiva ga, dodava še nekaj air-tima in se spakirava v bližnjo oštarijo, da aktivirava zadevo. Jasno kot beli dan, vse je popolnoma enostavno. Tako pravijo navodila. Vneseš *155# in slediš navodilom in vse se bo postorilo avtomatično. Naiven, kot sem, to naredim. Pa mi takoj na začetku mašince pove: service not available. In se začne procedura, ki je daljša od prehoda meje. Vključena sta dva kelnerja (oba kao znalca), več operaterjev na call centru in cel kup avtomatičnih USSD kod. Da bo bolj razumljivo: internet ne dela in ni možno za nasvet pobarati strica gugla - pa delaj, če znaš samo z znanjem iz šole. Poskušam vse živo. Skoraj nič ne dela. Tudi njihova spletna stran ne dela. Uspe šele nedokumentirana koda, ki mi jo zaupa ne-vem-katera-že operaterka na call centru. Pošljem to USSD kodo in končno zmagam. Hvala ti, neimenovana mladenka, ki edina v celi črni Afriki veš, kaj je to internet!

Po vsem tem sta je prilegla nabodalo z impalo in oryxov steak. Cene so številčno podobne namibijskim, le valuta in količina sta drugi, kar na koncu pomeni (takole na oko) dvakrat dražje za isto storitev. Če dodam še, da je celo mesto končno tako, kot se za Afriko spodobi (razlupano in zanemarjeno) in ne kot recimo Walvis Bay v Namibiji (ki bolj paše v Skandinavijo, kot kamorkoli drugam), je slika bolj jasna. Popolna postane, če dodam, da se po glavni cesti skozi mesto sprehaja družina wardhogov, divjih pujskov ali veprov, torej. Ne dajo se motiti, ko motovilijo med avtomobili in nič ni videti da bi tudi oni kogarkoli motili.

Samo, da zjutraj ne najdeva hipota v najinem bazenu...

open air kopalnica

cvet baobab drevesa

baobab na meji z botswano

na meji je tako velik baobad

Atlantik 2016

Botswana - Zimbabwe

28. februar 2016, nedelja

Kasane - Victoria Falls - Kasane

Hipo se v našem bazenu ni kopal. Verjetno ga zebe. Kot je (skoraj) zeblo naju, ko sva se tuširala z ne najbolj toplo vodo. Kasneje se pozanimava kako je z "incidenti". Ni tako hudo, povedo. Okoli pet na mesec. In ravno včeraj je en buffalo naredil totalno na terencu (vključno z voznikom, ki menda ni preživel niti prvega udarca). Žival si enostavno vzame pravico, da je narodni park njen in pika.

Pa pustimo to, danes so na sporedu eni največjih slapov na svetu, Viktorijini slapovi na reki Zambezi. Iz Botswane torej romava v Zimbabwe. Tam ni nevarnosti pred napadi živali (so dobro ograjeni, ker kasirajo vstopnino), zato pa vsake toliko čofne kak turist preko roba. Vse je narejeno na pol ameriško: vstopnina, suvenirščina, restavracija in potke so v ameriškem slogu, ograja nad prepadom pa v afriškem. Ni je. Vse kar je, je zguljena tabla, na kateri piše, da so tla spolzka, ko so mokra. In v tem letnem času so mokra ves čas. Piš vode je tako močan, da smo gledalci kljub polivinilastim pelerinam mokri do kože. Kot bi stal v res močnem naliwu. Naliwu z vonjem po reki.

Kakorkoli, slapovi so res veličastni in v deževni sezoni polni vode, ki se zliva preko roba v ozko brezno in svojo pot proti Indijskemu oceanu nadaljuje sto metrov nižje. Ko jih primerjam z Niagarskimi (po spominu izpred dvajsetih let), so veličastnejši in zaradi divje afriške pokrajine tudi neprimerno lepši. Upam, da tako tudi ostane in tile kljukci tukaj ne bodo sledili Amijem tako daleč, da na slapovih postavijo elektrarno. Ameriške dolarje že imajo kot plačilno sredstvo. In ceno bencina po vzoru Evrope, 1,25 dolarja za liter (pri sosedih preko meje je liter po 60 centov). Tudi ostale cene so usklajene s svetovnimi, povedo. Malo pivo je po štiri dolarje. Kosila v paketu s prevozom in vstopnino nisva hotela kupiti (50 dolarjev je vseeno preveč za set lunch), pa so nama ga kar podarili, samo da sva pri njih spila pive ali dva in ne zavila k sosedu. Bogato so zaslužili že samo s tem. Ja, to je Zimbabwe, ena revnejših držav na svetu. No, verjetno so res revni, vendar mi se nahajamo v bogatem industrijskem predelu, kjer to ni vidno. Turistična industrija je postavljena tako na široko, da Zimbabweja na tem kratkem izletu praktično nisva videla.

Sva pa zato ob cesti in na cesti videla babune, hornbille, antilope, vepre, slone, hijene in za poslastico tudi lisaste divje pse. Slednji so zelo redki in se jih na safarijih vidi le občasno. Tako pove vodič, Mafios po imenu. Ali mu je, glede na njegovo ime, verjeti ali ne, ne vem. Je bil pa fant čisto dober vodič, privatni vodič. Edina sva bila v skupini. Vesni je veselo razlagal, mene pa pustil na miru, ko sem nakazal, da sem vse to že sam prebral med vožnjo do slapov. Odgovora na vprašanje, ki se ne nanaša na temo iz Wikipedije, pač ni zmogel.

Kot niso zmogli razlage, zakaj je ob prehodu meje potrebno japanke pomočiti v razkužilo (ostalega dela noge pa ne) državni uradniki, ki so veselo popali vize in jih prodajali po različnih cenah. Naju je stala 30 ameriških dolarjev, nekateri so plačevali dvojno ceno, Kanadčani, na primer, pa kar trojno. In če so bili brez ameriške valute v kešu, so se vize dobile tudi za rande ali pule. Ve se, po kakšnem tečaju. So pa zato naši novi pasoji že skoraj polni, s takim veseljem so se jih imigracionisti lotili. Včeraj in danes sva fasala šest štempljev in eno celostransko nalepko. Takega tempa ne poznam niti s Karibov. Še malo, pa bo potni list poln, pa sem ga začel uporabljati šele letos.

zimbabvejski vodič razlaga zgodovino

viktorijini slapovi so bili kar polni vode, neprimerno več kot npr. decembra in manj kot npr. maja

zelo težko je bilo fotografirati, ker je močno pršilo

no, tukaj smo bili na račun slapa vsi že kar krepko premočeni

na določenih mestih ni bilo možno fotografirati, ker je bilo tako kot bi deževalo

most, ki združuje zimbabve in zambijo

če si pogumen, se vržeš dol z elastiko

zimbabve ima dve vrsti piva-nora cena na tem koncu - 4 USD ena steklenica

zimbabvejec je rekel, da je preveč grd, da ga fotkam :)

nešteto ročnih izdelkov prodajajo turistom

na cesto so stopili trije divji psi

Atlantik 2016

Botswana

29. februar 2016, ponedeljek

Kasane - Gweta

Celo noč uliva. Tole bo zabavno po brezpotju z našim nežnim avtočkom. Najprej torej na tourist office z vprašanjem o prevoznosti cest. Odgovor je enak, kot sem ga slišal že včeraj in kot pove knjiga za deževne razmere. Niso prevozne. Hja, potem pa plan B. Greva po asfaltu naokoli in si potem divjino ogledava z druge strani, če se bo dež unesel ali pa rentava en resen avto za dan ali dva.

In greva. In crkne internet. In morava spet tacati po enih posodah z razkužili. In tja vtikat vse čevlje iz kufra. In si mislim svoje o biosekuristih. In se internet spet pojavi. In priletijo maili, da so crknili vsi moji programi. In spet crkne internet. In se pojavi malo kasneje in zvem, da je problem prisoten samo danes, programi delajo včeraj in delajo jutri. A-ja-ja-jaaah. Tole pa ne bo moja napaka in po vsej verjetnosti bom moral downloadad ogromne patche. Potrebujeva hotel z internetom. Dobrim internetom, ne tem 2G čudom, ki nama ga ponuja občasno Orange. Internet v teh krajih je skoraj tako slab, kot v Avstraliji.

Prvi hotel ob poti je Planet Baobab, luštkan luxury resort z odštekanimi hiškami, posajenimi med ogromnimi baobabi, bazenom in oštarijo. Internet imate? Seveda! Pa se spakirava v hiško, edina gosta kompleksa sva. In se kolikor se da hitro usedem za mizo in začnem z delom. Potrebujem geslo za dostop do interneta. Mi bi ga sicer lahko dali, samo internet ne dela. Pa saj ste rekli, da ga imate, to je bil vendar izločilni pogoj, da sploh imate danes goste. Saj ga imamo, samo ne dela. Ufff... Pograjsam kufer in gremo drugam. V naslednji hotel, saj je samo 200 km naprej, to pa res ni neka strašna razdalja. Pa se le obrnejo. Internet za goste ne dela, za office pa dela. In, naju zanima? In - vam damo pa naše geslo, samo ostanita, prosim. Saj ni res, pa je!

Na sporedu je torej delovno popoldne. Bolje rečeno, čakalno. Čakam, da mojstri za varnost naredijo patch, da ga lahko namestim na svojo mašino in potem svoje programe prenesem v Deželico. Vmes zvem, da nimam samo jaz teh težav, kar velik del Slovenije si bo zapomnil prestopni dan in napako v super varnem koledarju, zaščitenem z vsemi možnimi certifikati. Plan B se je torej spremenil v plan C. Ogled živali bo na sporedu drugič. Dobra večerja pač ne!

pisani kuščar

umetniška slika

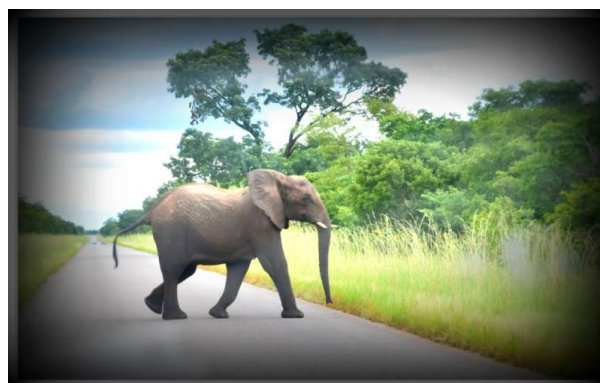
še enkrat mogočni slapovi katere je bilo izredno težko fotografirati zaradi vode v zraku

slonja družina nam je zaprla pot

hijena

pa še en slon ... pot smo morali večkrat prekiniti zaradi živali, ki so hodile čez cesto

tudi tukaj srečaš napihnjenca (kadar osvaja dečvo)

povožena kača na sredi ceste je strupene vrste in kar velika

tudi veranda ima zaščitno mrežo pred komarji-vendar jih tokrat ni bilo

tukaj pa so te spustili s kletko v bazen poln krokodilov

spomenik Linvingstonu pri Victorjinih slapovih

lobanje na baobab drevesu pri namibijsko-botswanski meji